

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Κατά την προσφεύγουσα, η Δημοκρατία της Πολωνίας δεν θέσπισε εμπροθέσμως τις αναγκαίες ρυθμίσεις για την ορθή μεταφορά της οδηγίας 2003/98/ΕΚ στο εθνικό της δίκαιο. Ο κοινοποιηθείς στην Επιτροπή νόμος της 6ης Σεπτεμβρίου 2001, περί προσβάσεως στις δημόσιες πληροφορίες (Ustawa z 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej) δεν αφορά την περαιτέρω χρήση πληροφοριών του δημόσιου τομέα, δεδομένου ότι δεν περιέχει ορισμό της έννοιας «περαιτέρω χρήση». Για αυτόν και μόνο τον λόγο, τα δικαιώματα και οι υποχρεώσεις που απορρέουν από αυτόν τον νόμο δεν συνιστούν ορθή μεταφορά της οδηγίας 2003/98 στην εσωτερική έννομη τάξη.

(¹) ΕΕ L 345, σ. 90.

Προσφυγή της 8ης Ιουλίου 2010 — Δημοκρατία της Ουγγαρίας κατά Δημοκρατίας της Σλοβακίας

(Υπόθεση C-364/10)

(2010/C 301/07)

Γλώσσα διαδικασίας: η σλοβακική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Δημοκρατία της Ουγγαρίας (εκπρόσωποι: M. Fehér, E. Orgován)

Καθής: Δημοκρατία της Σλοβακίας

Αιτήματα της προσφεύγουσας

Η Δημοκρατία της Ουγγαρίας ζητεί από το Δικαστήριο:

- να κρίνει ότι η Δημοκρατία της Σλοβακίας, μη τηρώντας τις διατάξεις της οδηγίας 2004/38/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 29ης Απριλίου 2004, σχετικά με το δικαίωμα των πολιτών της Ένωσης και των μελών των οικογενειών τους να κυκλοφορούν και να διαμένουν ελεύθερα στην επικράτεια των κρατών μελών, για την τροποποίηση του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 1612/68 και την κατάργηση των οδηγιών 64/221/ΕΟΚ, 68/360/ΕΟΚ, 72/194/ΕΟΚ, 73/148/ΕΟΚ, 75/34/ΕΟΚ, 75/35/ΕΟΚ, 90/364/ΕΟΚ, 90/365/ΕΟΚ και 93/96/ΕΟΚ (¹) (στο εξής: οδηγία 2004/38), παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την οδηγία 2004/38 και από το άρθρο 18, παράγραφος 1, ΕΚ, καθόσον, στις 21 Αυγούστου 2009, απαγόρευσε την είσοδο στο έδαφός της του Προέδρου της Δημοκρατίας της Ουγγαρίας, László Sólyom, βάσει της εν λόγω οδηγίας,
- να κρίνει, επιπλέον, ότι η άποψη της Δημοκρατίας της Σλοβακίας, την οποία η τελευταία αυτή υποστήριξε και κατά τον χρόνο ασκήσεως της παρούσας προσφυγής και κατά την οποία οι διατάξεις της οδηγίας 2004/38 της παρέχουν τη δυνατότητα να απαγορεύει την είσοδο στο έδαφός της ενός

εκπροσώπου της Δημοκρατίας της Ουγγαρίας, εν προκειμένω του Προέδρου της, καθώς και τη δυνατότητα να επαναλάβει την παράβαση αυτή, είναι αντίθετη προς το δίκαιο της Ένωσης. ειδικότερα δε προς το άρθρο 3, παράγραφος 2, ΣΕΕ και προς το άρθρο 21, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ,

- να κρίνει ότι η Δημοκρατία της Σλοβακίας εφάρμοσε εσφαλμένα το δίκαιο της Ένωσης, καθόσον οι εθνικές αρχές απαγόρευσαν την είσοδο, στο έδαφος της Δημοκρατίας της Σλοβακίας, του Προέδρου της Δημοκρατίας της Ουγγαρίας, László Sólyom, βάσει των διατάξεων της οδηγίας 2004/38,
- σε περίπτωση που το Δικαστήριο κρίνει, αντίθετα προς την άποψη που εξέφρασε η Δημοκρατία της Ουγγαρίας και επί της οποίας στηρίζονται τα παρόντα αιτήματα, ότι συγκεκριμένος κανόνας του διεθνούς δικαίου περιορίζει το υποκειμενικό πεδίο εφαρμογής της οδηγίας 2004/38, πράγμα που η Δημοκρατία της Ουγγαρίας αμφισβητεί, να καθορίσει το περιεχόμενο και το πεδίο εφαρμογής του περιορισμού αυτού και
- να καταδικάσει τη Δημοκρατία της Σλοβακίας στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Στις 21 Αυγούστου 2009, ο Υπουργός Εξωτερικών της Δημοκρατίας της Σλοβακίας απηύθυνε ρηματική διακοίνωση στον Ούγγρο ομόλογό του, με την οποία τον ενημέρωσε, σχετικά με την επίσκεψη που ο Πρόεδρος της Ουγγαρίας, László Sólyom, πραγματοποιούσε την ίδια ημέρα, ότι οι αρμόδιες αρχές της Σλοβακίας αποφάσισαν να απαγορεύσουν την είσοδό του στο έδαφος της Δημοκρατίας της Σλοβακίας.

Η ουγγρική Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι, απαγορεύοντας την είσοδο στον Πρόεδρο László Sólyom, η Δημοκρατία της Σλοβακίας παρέβη το άρθρο 18 ΕΚ, καθώς και την οδηγία 2004/38. Η ουγγρική Κυβέρνηση φρονεί ότι η προσωπική συμπεριφορά του Προέδρου της Δημοκρατίας, László Sólyom, γενικώς και σε σχέση με μια συγκεκριμένη επίσκεψη, δεν αποτελούσε πραγματική, άμεση και επαρκώς σοβαρή απειλή για κάποιο θεμελιώδες συμφέρον της κοινωνίας, δυνάμενο να δικαιολογήσει τη λήψη οποιουδήποτε περιοριστικού μέτρου. Η ουγγρική Κυβέρνηση φρονεί ότι, ακόμη και αν υποτεθεί ότι υφίσταται κάποιος τέτοιος λόγος που να δικαιολογεί ένα περιοριστικό μέτρο, πράγμα που κατά τη γνώμη της δεν ισχύει, το μέτρο που εν προκειμένω συνίσταται στην απαγόρευση της εισόδου του Προέδρου της Δημοκρατίας δεν πληροί την προϋπόθεση της αναλογικότητας και βαίνει πέραν του επιδιωκόμενου σκοπού, ο οποίος θα μπορούσε να επιτευχθεί με μέτρα λιγότερα περιοριστικά από αυτά που χρησιμοποίησε η Δημοκρατία της Σλοβακίας.

Η Δημοκρατία της Σλοβακίας δεν τήρησε ούτε τους διαδικαστικούς κανόνες που θέσπισε η οδηγία 2004/38, στον βαθμό που η απαγόρευση εισόδου που επιβλήθηκε στον Πρόεδρο László Sólyom δεν εκδόθηκε βάσει αποφάσεως σύμφωνης προς την οδηγία και δεν κοινοποιήθηκε. Η ρηματική διακοίνωση περιείχε την πληροφορία σχετικά με την απόφαση περί απαγορεύσεως της εισόδου, αλλά ήταν πλημμελής λόγω ανεπαρκούς αιτιολογίας και δεν ανέφερε ενώπιον ποιας διοικητικής ή δικαστικής αρχής ήταν δυνατόν να ασκηθεί προσφυγή, ούτε ποια ήταν η προδεσμία ασκήσεως μιας τέτοιας προσφυγής.

Κατά την ουγγρική Κυβέρνηση, υπάρχει κίνδυνος η Δημοκρατία της Σλοβακίας να επαναλάβει την παράβαση, καθόσον η τελευταία αυτή εξακολουθεί να υποστηρίζει ότι η απαγόρευση εισόδου που επιβλήθηκε στον Πρόεδρο László Sólyom ήταν δικαιολογημένη.

Η ουγγρική Κυβέρνηση δεν υποστηρίζει μόνον ότι η εφαρμογή του δικαιού εκ μέρους των σλοβακικών αρχών συνιστά, αυτή καθαυτή, παράβαση της οδηγίας 2004/38, αλλά επίσης ότι η αναφορά στην οδηγία ήταν καταχρηστική, διότι, αντί να επιδιώξουν τους σκοπούς της οδηγίας, παραπέμποντας σε αυτήν, οι σλοβακικές αρχές επιθυμούσαν να εξυπηρετήσουν αμιγώς πολιτικούς σκοπούς και μόνον. Από τις δηλώσεις της σλοβακικής Κυβέρνησης μπορεί να συναχθεί ότι η Κυβέρνηση αυτή δεν απαγόρευσε την είσοδο του Προέδρου László Sólyom για λόγους δημόσιας ασφάλειας ή δημόσιας τάξης, κατά την έννοια του δικαιού της Ένωσης, ειδικότερα δε της οδηγίας, αλλά για λόγους αμιγώς πολιτικούς, ειδικότερα δε για λόγους εξωτερικής πολιτικής.

Κατά την ουγγρική Κυβέρνηση, η Επιτροπή διαπίστωσε εσφαλμένα, κατά την παρούσα διαδικασία, ότι οι επίσημες επισκέψεις των αρχηγών κρατών των κρατών μελών πρέπει να διέπονται από τους κανόνες του εσωτερικού δικαίου, ουδόλως δε από το δικαιο της Ένωσης. Η ουγγρική Κυβέρνηση φρονεί ότι η οδηγία 2004/38 εφαρμόζεται αδιακρίτως σε κάθε ομάδα προσώπων και σε κάθε είδος επίσκεψης, είτε είναι δημόσια είτε ιδιωτική. Η οδηγία αυτή αναγνωρίζει γενικούς και έναντι όλων των υπηκόων της Ένωσης ένα θεμελιώδες δικαίωμα εισόδου στο έδαφος κάθε κράτους μέλους, δικαίωμα το οποίο παρέχεται σε κάθε πολίτη της Ένωσης από το πρωτογενές δικαιο. Η οδηγία 2004/38 απαριθμεί γενικώς και περιοριστικώς τις περιπτώσεις στις οποίες μπορεί να περιοριστεί η ελεύθερη κυκλοφορία του πολίτη της Ένωσης. Η εν λόγω οδηγία δεν προβλέπει παρέκκλιση από τη γενική αρχή βάσει της οποίας θα μπορούσε να εξαιρεθεί από το πεδίο εφαρμογής της οι αρχηγοί κρατών ή κάποια άλλη κατηγορία πολιτών των κρατών μελών. Αν το Συμβούλιο και το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο είχαν θελήσει να εξαρτήσουν την άσκηση της ελεύθερης κυκλοφορίας από ένα κανόνα του εθιμικού διεθνούς δικαίου, θα το είχαν πράξει κατά την έκδοση της οδηγίας.

Η ουγγρική Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι δεν υφίσταται στο κωδικοποιημένο ή στο εθιμικό διεθνές δικαιο κανόνας δυνάμενος να εφαρμοστεί στην υπό κρίση περίπτωση. Ακόμη και αν υποτεθεί ότι τέτοιος κανόνας υφίσταται, με την ένταξή τους στην Ένωση, τα κράτη μέλη αναγνώρισαν την αρμοδιότητα της Ένωσης να καθορίζει τους κανόνες στον τομέα της ελεύθερης κυκλοφορίας των προσώπων και δέχθηκαν η εξουσία που τους απέμεινε στον τομέα αυτό να ασκείται σύμφωνα με τις νομικές πράξεις και το δικαιο της Ένωσης. Αν, σε περίπτωση εισόδου ενός πολίτη κράτους μέλους στο έδαφος άλλου κράτους μέλους, ένας κανόνας διεθνούς δικαίου μπορούσε να περιορίσει το προσωπικό πεδίο εφαρμογής της οδηγίας 2004/38, το Δικαστήριο θα έπρεπε οπωσδήποτε να καθορίσει σαφώς το πεδίο εφαρμογής του περιορισμού αυτού, λαμβανομένου υπόψη του ότι η οδηγία 2004/38 δεν περιέχει τέτοια εξαίρεση ή παρέκκλιση.

Προσφυγή της 29ης Ιουλίου 2010 — Ευρωπαϊκή Επιτροπή κατά Ιταλικής Δημοκρατίας

(Υπόθεση C-379/10)

(2010/C 301/08)

Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Ευρωπαϊκή Επιτροπή (εκπρόσωποι: L. Pignataro και M. Nolin)

Καθής: Ιταλική Δημοκρατία

Αιτήματα της προσφεύγουσας

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

— Να αναγνωρίσει ότι, αποκλείοντας οποιαδήποτε ευθύνη του Ιταλικού Δημοσίου για τις ζημιές οι οποίες προκλήθηκαν σε ιδιώτες λόγω παραβάσεως του δικαιού της Ενώσεως δυνάμενης να καταλογιστεί σε εθνικό δικαιοδοτικό όργανο τελευταίου βαθμού δικαιοδοσίας, εφόσον η σχετική παράβαση είναι απόρροια ερμηνευτικής δραστηριότητας κανόνων δικαίου ή αξιολογήσεως πραγματικών περιστατικών και αποδεικτικών στοιχείων εκ μέρους ενός τέτοιου δικαιοδοτικού οργάνου, και περιορίζοντας τη σχετική ευθύνη μόνο στις περιπτώσεις δόλου ή βαρείας αμελείας, δυνάμει του άρθρου 2, παράγραφοι 1 και 2, του ιταλικού νόμου 117 της 13ης Απριλίου 1988, η Ιταλική Δημοκρατία παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τη γενική αρχή της ευθύνης των κρατών την οποία εξήγγειλε το Δικαστήριο με τη νομολογία του λόγω παραβάσεως του δικαιού της Ενώσεως εκ μέρους ενός από τα δικαιοδοτικά όργανά του κρίνοντας σε τελευταίο βαθμό δικαιοδοσίας, αρχή επικυρωθείσα από το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ενώσεως.

— Να καταδικάσει την καθής στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Ο νόμος 117, της 13ης Απριλίου 1988, περί της αποκαταστάσεως των ζημιών τις οποίες προκάλεσαν κατά την άσκηση των δικαιοδοτικών καθηκόντων τους και περί αστικής ευθύνης των δικαστικών λειτουργών αποκλείει οποιαδήποτε ευθύνη του Ιταλικού Δημοσίου για τις ζημιές οι οποίες προκλήθηκαν σε ιδιώτες λόγω παραβάσεως του δικαιού της Ενώσεως δυνάμενης να καταλογιστεί σε εθνικό δικαιοδοτικό όργανο τελευταίου βαθμού δικαιοδοσίας, εφόσον η σχετική παράβαση είναι απόρροια ερμηνευτικής δραστηριότητας κανόνων δικαίου ή αξιολογήσεως πραγματικών περιστατικών και αποδεικτικών στοιχείων εκ μέρους ενός τέτοιου δικαιοδοτικού οργάνου. Επιπλέον, περιορίζει την εν λόγω ευθύνη μόνο στις περιπτώσεις δόλου και βαρείας αμελείας.

(¹) EE L 158, σ. 77.

Με την απόφασή του επί της υποθέσεως C-173/03 (¹), Traghetti, το Δικαστήριο έκρινε ότι: